

Izjemna božična zgodba:

Resničen dogodek, ki se je zgodil leta 1997, v bližini Düsseldorfa v Nemčiji.

„Po zapuščeni ulici je zapihal leden veter. Počasi se je spuščal pepelnato siv mrak, ko je nenadoma ob petem udarcu stolpne ure, iz okoliških hiš prihitelo veliko pokritih postav. Vse so prečkale trg in se kot krti usmerile proti veliki novi občinski stavbi na koncu ulice.

V preddverju novega občinskega centra so se „mumije“ nenadoma spremenile v vesele in nasmejane mlade ljudi. Plašče in klobuke so odvrgli na pult v garderobi in se začeli pogovarjati. „Brr,“ je vzkliknil Martin in si podrgnil dlani, „kakšen mraz!“

Odrasli so z nasmehom opazovali gručo otrok, ki je glasno tekala po dvorani. Nenadoma se je zaslišal glasen in energičen glas župana Majerja. Zaploskal je z rokami in zakričal: „Dovolj, vsi na oder!“ Fantje in dekleta so ob medsebojnem prerivanju, stekli skozi prehode velike dvorane na oder.

Župan Majer je pričakoval brezpogojno poslušnost, to so vedeli vsi. Navsezadnje je imel veliko vlogo pri gradnji tega novega občinskega centra. Žive jaslice ob otvoritvi, naj bi bile brezhibno izvedene, zato je vztrajal, da sam prevzame režijo. Kako uporni so lahko njegovi igralci, se je sploh ni zavedal. Vsi igralci so bili namreč mladi in so zato imeli povsem drugačne predstave o tem, kakšna naj bi bila božična zgodba in bili hitro pripravljani na kakšne nevsakdanje novosti.

Ko sta se Marija in Jožef postavila ob jasli, se je iz dvorane zaslišal glas: „Gospod Majer, tukaj sta dva otroka, ki bi rada govorila z vami.“ „Ni časa, povejte jima, naj se usedeta in počakata,“ je mrko zaklical gospod Majer. Toda na njegovo začudenje je prišel naravnost na oder, kot svinčnik tanek, bled deček z majhno nežno deklico pod roko. „Rekel sem vama, da me zdaj ne smeta motiti,“ ju je okaral župan Majer in nekoliko zmedeno pogledal obe postavi.

„Dober dan“ je rekla deklica in se nasmehnila. „Lep pozdrav od sestre Agate“ in „in glejte, tukaj sva.“ „To vidim. Kdo pa sta vidva?“ Župan vsega skupaj ni mogel razumeti. „Ne pozna naju,“ je mala Julija zašepetala velikemu Bertoldu. „Morava si sneti kapi.“ Oba sta hitro snela vsak svoje pokrivalo in začudenim prisotnim pokazala svoji goli glavic. „Zdaj veste, kdo sva?“ „Nimam pojma,“ je zagotovil župan.

„Da ne? Poleti ste nas obiskali na oddelku za zdravljenje raka v mestni otroški bolnišnici. Takrat ste nama obljubili, da se nama bo po kemoterapiji izpolnila najina želja in, da bova v jaslicah lahko igrala kralje.“ Župan je bil šokiran. „Da, da, spomnim se,“ je odgovoril nekoliko zadržano. „Vendar, ...“ se je skušal izvleči, „tri kralje že imamo in pojutrišnjem je Božič, zato je prepozno, da bi vama dal ti vlogi.“

Ostali nastopajoči so radovedno obkrožili župana in otroka. „Dajta, usedita se v prvo vrsto!” je poskusil župan z avtoriteto. „Na predstavi bosta dobila častni mesti, naslednje leto pa ...” Dalje ni prišel. „Ne, tega nočeva,” je glasno oporekel Bertold in stisnil Julijino roko. „Ne veva ali bova takrat sploh še, ...” Stavka ni dokončal. „Ampak jaz res ne vidim nobene možnosti,” je spet začel župan.

Nenadoma je Štefi, ki naj bi igrala Božjo Mater, vzela iz jasli Jezuščka, se energično prebila skozi obroč, ki je obkrožal oba otroka in župana in se glasno obrnila k slednjemu:

„Kar ste obljubili tema dvema, morate izpolniti. V nasprotnem primeru ne bom igrala Božje Matere!” Župan Majer je bil osupel. Kaj dovoli si ta smrklja? Toda preden je lahko odprl usta je naprej stopil tudi Jožef: „Če gre Marija, bo moral z njo in otrokom oditi tudi Jožef.” Ostali so se skrivaj nasmehnili. „Enako velja tudi za nas,” so rekli pastirji. Razburjenje je bilo popolno.

„Dobro, dobro, dobro,” je razburjeno zaklical župan Majer. „Razumel sem. Kaj torej predlagate?” Sledila je burna razprava z glasnimi pripombami in zarotniškim šepetanjem. Na koncu se je postopoma pojavila rešitev, s katero so bili vsi zadovoljni.

Zgodba o dveh bolnih otrocih je hitro zaokrožila med ljudmi. Vse je zanimalo, kako se bo končala. Po večerni božični sveti maši, ni bilo v novem občinskem centru, niti enega praznega stola.

Božična zgodba se je pred očmi gledalcev odvijala brezhibno. Nato je prišel vznemirljiv trenutek. „Trije modri smo in prihajamo od daleč. Novorojenemu Kralju in Gospodu prinašamo zlato, kadilo in miro.” Trije veličastno oblečeni kralji so pokleknili in otroku izročili svoja darila.

Nato sta obotavljivo prispela še dva kralja: majhno, blede dekle in visok, vitek deček. Bila sta v običajnih oblačilih, vendar sta imela na golih glavicah čudoviti kroni. Pokleknila sta ob jaslih, snela kroni in deček je s tresočim glasom rekel:

„Dragi mali Jezus, tudi midva bi ti rada nekaj podarila. Ampak nimava nič vrednega. Zato ti prinašava najini kroni – vendar nista iz zlata. Prinašava ti najini srci – a sta polni strahu. Tebi posvečava najini življenji – čeprav nimava dobrih obetov.”

Vsi v dvorani so bili globoko ganjeni in prenekateri je s solzami v očeh poslušal Marijo, ki jima je rekla: „Poglejta, mojega Otroka kako se vama smehlja.” Vzela je dve sveči, ju prižgala in nadaljevala:

„Vzemita ti sveči, kot znamenje upanja in, kot znamenje ljubezni. In ko bo okoli vaju zelo temno, ju prižgita in vedita, da vama je Otrok v jasliah blizu in, da vaju ne bo zapustil niti v najgloblji temi.“

Tedaj so vse luči v dvorani ugasnile. Prižgani sta bili le obe sveči. Nekje v dvorani pa je začel tiho igrati harmonij in peti nežen glas: „Otrok, ki mu služijo vsi angeli, prinaša svetlobo v mojo temo in v ta svet in te nebeške luči ne premaga tisoč sonc.“

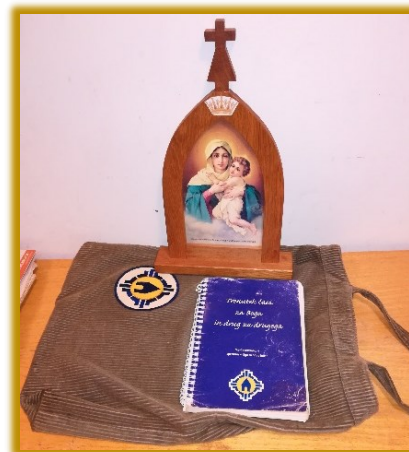
Naslednje kitice so zapeli vsi v dvorani in nihče, ki je bil tam, ne bo nikoli pozabil tega Božičnega večera.”

**Draga Slovenska Schönstattska družina,
dragi sodelavci, dragi prejemniki,
drage družine, ki vas iz meseca v mesec
obiskuje Božja Mati, Marija Romarica:**

Ob tej resnični božični zgodbi, bi vam vsem rada zaželela: **Vesel in blagoslovljen Božič!** Morda si zastavljamo isto vprašanje, kot otroka iz zgodbe, ki sta šla k jasliah vsak s svojo krono na glavi:

Kaj imam, kaj imamo, kar bi lahko podarili temu otroku v jasliah? Jaz nimam, mi nimamo ničesar, kar je vredno. Morda pa lahko, kakor ta dva bolna otroka, tudi mi prinesemo vsak svojo bolezen; različne družinske skrbi in vprašanja, na katera že dolgo iščemo odgovore; svojo nemoč v določeni situaciji in še marsikaj drugega, ... Toda nekaj je gotovo. Tudi mi gremo k jasliah, kot kralji, z bleščečimi kronami na glavi. Navsezadnje smo vsi s krstom postali Božji otroci, kraljevski otroci. Tega dostojanstva nam, razen nas samih, ne more vzeti nihče. Zapomnimo si:

„Nadvse vas imam rad!“ je Jezusovo sporočilo **iz jasliah in s križa.**

Pater Kentenich nas uči: „*Mi smo kraljevi otroci, ki smo bili krščeni za Odrašenikovo kraljestvo in rastemo za kraljestvo večnega Boga Očeta. Kraljevi otroci smo, vendar hkrati bedni in ubogi kraljevi otroci! Ubogi, ker se zaradi izvirnega greha in osebnih grehov, globoko zavedamo svoje omejenosti, svoje revščine. In, ker smo kot kraljevi otroci ubogi, se tudi sami doživljamo za vredne usmiljenja. Hrepenimo po usmiljenju in to hrepenenje po izkustvu usmiljenja Boga Očeta, večnega Boga Očeta tako rekoč prisili, da nam v izobilju podeli svoje neskončno usmiljenje.*” *Predavanje v Rimu 8. 12. 1965*

Tudi mi izročimo svoje srce Otroku v jaslih kot dragocen dar. Naše srce mu izročimo z vsem, kar se skriva v njem. „*Glej, moje srce je le skromno okrašeno. Vendar hrepeni po tem, da bi bilo Tvoje. Naj bo to moje srce, Tvoja zibelka!*” *pater Jožef Kentenich*

Z našim ustanoviteljem patrom Kentenichom prosimo Božjo Mater: „*Draga Mati Trikrat Čudovita, Kraljica in Zmagovalka iz Schönstatta, Ti poskrbi, da se bomo doživljali kot ubogi in usmiljeni kraljevi otroci in tako na poseben način hodili skozi življenje, kot otroci neskončno usmiljene ljubezni Boga Očeta.*”

**Vsem vam želim:
Vesel in blagoslovljen Božič!**

Vaša sestra M. Ramona

